ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ MARCO DARMON ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 3 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Ο Kent Kirk, κυβερνήτης του δανικού σκάφους «Sandkirk », απέπλευσε, στις 6 Ιανουαρίου 1983, προκειμένου να αλιεύσει εντός της βρετανικής παράκτιας ζώνης των 12 μιλίων. Παραβαίνει έτσι σαφώς το «Sea Fish (Specified United Kingdom Waters) (Prohibition of Fishing) Order» του 1982 (αριθ. 1849 της 22. 12. 1982), σαφώς και — μπορούμε να πούμε — εσκεμμένα. Ο Kirk, εκ των δανών μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, έχει μαζί του στο σκάφος πολλούς δημοσιογράφους. Ο σκοπός της επιχείρησης — το επανέλαβε και πάλι κατά τη διάρκεια των συζητήσεων — ήταν να αμφισβητήσει το κύρος από πλευράς κοινοτικού δικαίου του «Sea Fish Order » του 1982.

Ο Kirk που συνελήφθη την ίδια ημέρα οδηγήθηκε ενώπιον του Magistrates Court του North Shields και καταδικάστηκε, στις 7 Ιανουαρίου 1983, σε πρόστιμο 30 000 λιρών στερλινών και στα δικαστικά έξοδα (400 λίρες στερλίνες). Άσκησε έφεση κατά της καταδικαστικής αποφάσεως ενώπιον του Crown Court του Newcastle-upon-Tyne το οποίο σας υπέβαλε με απόφαση της 9ης Μαρτίου 1983 το ακόλουθο ερώτημα:

«Έχοντας υπόψη όλες τις σχετικές διατάξεις του κοινοτικού δικαίου, το Ηνωμένο Βασίλειο είχε άραγε το δικαίωμα, μετά τις 31 Δεκεμβρίου 1982, να θέσει σε ισχύ το "Sea Fish (Specified United Kingdom Waters) (Prohibition of Fishing) Order" του 1982 (διάταγμα περί θαλάσσιας αλιείας) κατά το μέτρο που το εν λόγω Order απαγορεύει μόνο στα νηολογημένα στη Δανία σκάφη να αλιεύουν υπό τις συνθήκες που προβλέπει;»

1 — Μετάφραση από τα γαλλικά.

Πρόκειται για χαρακτηριστικό παράδειγμα ερωτήματος στο οποίο, όπως είναι διατυπωμένο, δεν μπορεί να δοθεί απάντηση στο πλαίσιο της διαδικασίας του άρθρου 177: ο εθνικός δικαστής δεν αναφέρει καμιά κοινοτική διάταξη προς το σκοπό ερμηνείας ή ελέγχου του κύρους· αντιθέτως, ερωτά το Δικαστήριο αν συμβιβαζόταν προς το κοινοτικό δίκαιο μια συγκεκριμένη εθνική νομοθετική διάταξη.

Όπως συνήθως, πρέπει λοιπόν να ερευνηθεί ποιο ήταν το ισχύον κοινοτικό καθεστώς ώστε να μπορέσει ο εθνικός δικαστής να εκτιμήσει αν το εθνικό μέτρο στο οποίο αναφέρεται συμβιβαζόταν προς τους σχετικούς κανόνες και, αν όχι, να το κρίνει μη εφαρμοστέο.

2. Σ' ένα πρόσφατο άρθρο που δημοσιεύτηκε στην επιθεώρηση «Cahiers de droit européen» ο Jörn Sack χαρακτηρίζει την πολιτική της αλιείας ως "νέο πρόβλημα" για το οποίο η Κοινότητα δεν ήταν καλά προετοιμασμένη» [2].

Το πρόβλημα αυτό, από απλώς στοιχείο της κοινής γεωργικής πολιτικής που ήταν αρχικά [3], έλαβε σημαντική έκταση και βαρύτητα μετά την προσχώρηση στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου.

Η γενική εξέλιξη στον τομέα της αλιείας και η σημασία αυτού του τομέα για τα νέα κράτη μέλη δεν ευνοούσαν την αυστηρή και άμεση εφαρμογή της γενικής αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθα-

2 — «La nouvelle politique commune de la pêche», Cahiers de droit européen», 1983, σ. 437 και επ.

3 — Άρθρο 38, παράγραφος 1, της Συνθήκης.

γενείας που θεσπίζει το άρθρο 7 της Συνθήκης και επαναλαμβάνει για το συγκεκριμένο τομέα το άρθρο 2 του κανονισμού 2141/70 του Συμβουλίου, της 20ής Οκτωβρίου 1970 «περί θεσπίσεως κοινής διαρθρωτικής πολιτικής στον τομέα της αλιείας» [1].

Βεβαίως, το άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού πρόβλεπε ότι:

«κατά παρέκκλιση από τις διατάξεις του άρθρου 2, η άσκηση ορισμένων ειδών αλιείας σε ορισμένες ζώνες ... [μπορούσε] να περιοριστεί επί περίοδο μέχρι πέντε ετών ..., στον εγχώριο πληθυσμό που είναι εγκαταστημένος κατά μήκος των εν λόγω ζωνών εφόσον εξαρτάται κυρίως από την παράκτια αλιεία».

Με την ίδια προοπτική, το άρθρο 100 της πράξεως προσχωρήσεως επέτρεπε στα κράτη μέλη:

«να περιορίζουν μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 1982 την άσκηση της αλιείας στα ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή στη δικαιοδοσία τους ... στα σκάφη των οποίων η αλιευτική δραστηριότητα ασκείται στα ύδατα αυτά»,

οι κατ' αυτό τον τρόπο όμως θεσπιζόμενες διατάξεις δεν μπορούσαν να είναι «λιγότερο περιοριστικές από εκείνες που εφαρμόζονται πράγματι κατά το χρόνο της προσχωρήσεως».

Δυνάμει του άρθρου 103 της Πράξεως Προσχωρήσεως, η Επιτροπή είχε την υποχρέωση «πριν από την 31η Δεκεμβρίου 1982» να παρουσιάζει «στο Συμβούλιο έκθεση περί της κοινωνικής και οικονομικής αναπτύξεως των παρακτίων ζωνών των κρατών μελών και της καταστάσεως των αποθεμάτων», διευκρινίζεται δε περαιτέρω ότι, «με βάση την έκθεση αυτή και τους στόχους της κοινής αλιευτικής πολιτικής το Συμβούλιο, προτάσει της Επιτροπής, θα εξήταζε τις διατάξεις που θα ηδύναντο να επακολουθήσουν τις παρεκκλίσεις που ισχύουν μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 1982».

Κάνοντας χρήση αυτής της δυνατότητας που είχε από το άρθρο 100, το Ηνωμένο Βασίλειο θέσπισε το «Fishing Boats (European Economic Community) Designation Order» του 1972 που τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιανουαρίου 1973 με το οποίο αναγνωρίστηκαν ορισμένα ειδικά αλιευτικά δικαιώματα σε ορισμένα άλλα κράτη μέλη στα οποία δεν περιλαμβανόταν η Δανία.

Ο κανονισμός 2141/70 του Συμβουλίου καταργήθηκε από τον κανονισμό 101/76 της 19ης Ιανουαρίου 1976 [2], το άρθρο 2 του οποίου επαναλαμβάνει εξ ολοκλήρου το άρθρο 2 του καταργηθέντος κειμένου.

3. Στις 11 Ιουνίου 1982, η Επιτροπή υποβάλλει στο Συμβούλιο «τροποποιηθείσα πρόταση κανονισμού (ΕΟΚ) του Συμβουλίου περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων» [3].

Στις αιτιολογικές σκέψεις της προτάσεως αυτής υπογραμμίζεται ότι,

— «ενόψει της υπερεκμεταλλεύσεως των αποθεμάτων των κυρίων ειδών, πρέπει η Κοινότητα, προς το συμφέρον τόσο των αλιέων όσο και των καταναλωτών, να διασφαλίσει, με κατάλληλη πολιτική προστασίας των αλιευτικών βυθών, τη διατήρηση και την ανασύσταση των αποθεμάτων· ... πρέπει προς συμπλήρωση των διατάξεων που προβλέπονται στον κανονισμό (ΕΟΚ) αριθ. 101/76 του Συμβουλίου της 19ης Ιανουαρίου 1976, περί θεσπίσεως κοινής διαρθρωτικής πολιτικής στον τομέα της αλιείας, να θεσπιστεί κοινοτικό καθεστώς διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων, το οποίο θα εγγυάται την ισόρροπη εκμετάλλευση των εν λόγω πόρων·

1 — JO L 236 της 27. 10. 1970, σ. 1.

2 — JO L 20 της 28. 1. 1976, σ. 19.

3 — ΕΕ C 228 της 1. 9. 1982, σ. 1 (μια πρώτη πρόταση υποβλήθηκε στις 8. 10. 1976 και δημοσιεύτηκε στη JO C 255 της 28. 10. 1976, σ. 3).

— η διατήρηση και η διαχείριση των πόρων πρέπει να συμβάλει στο να υπάρξει μεγαλύτερη σταθερότητα των αλιευτικών δραστηριοτήτων, και ... να εκτιμηθεί με βάση μια κατανομή αναφοράς που θα αντανακλά τις κατευθύνσεις που χάραξε το Συμβούλιο·

— με τη σταθερότητα αυτή πρέπει, δεδομένης της παρούσας βιολογικής κατάστασης των αποθεμάτων, να διαφυλαχτούν οι ειδικές ανάγκες των περιοχών των οποίων οι πληθυσμοί είναι ιδιαίτερα εξαρτημένοι από την αλιεία και τη συνδεδεμένη μ' αυτήν βιομηχανία· οι ανάγκες αυτές καθορίστηκαν στην απόφαση του Συμβουλίου της 3ης Νοεμβρίου 1976, και ιδιαίτερα στο παράρτημα VII·

— πρέπει να προβλεφθούν ειδικές διατάξεις για την παράκτια αλιεία, οι οποίες θα επιτρέψουν στον τομέα αυτόν να αντιμετωπίσει τις νέες συνθήκες εκμεταλλεύσεως που δημιουργήθηκαν εξαιτίας της καθιερώσεως αλιευτικών ζωνών 200 μιλίων ... για το σκοπό αυτόν, πρέπει να επιτραπεί στα κράτη μέλη να διατηρήσουν καταρχήν ώς τις 31 Δεκεμβρίου 1982, το καθεστώς παρέκκλισης που ορίζεται στο άρθρο 100 της πράξεως προσχωρήσεως και να γενικεύσουν το όριο των έξι μιλίων που προβλέπεται στο εν λόγω άρθρο, έως 12 ναυτικά μίλια· ... τα μέτρα αυτά αποτελούν, σύμφωνα με την πράξη προσχωρήσεως, συνέχεια των διατάξεων που προβλέφθηκαν έως τις 31 Δεκεμβρίου 1982· ότι το καθεστώς αυτό, ύστερα από ενδεχόμενη προσαρμογή, θα συνεχίσει να εφαρμόζεται για περίοδο δέκα χρόνων, και μετά τη λήξη αυτής της περιόδου το Συμβούλιο καλείται να πάρει απόφαση για τη θέσπιση των διατάξεων που θα μπορούσαν να δώσουν συνέχεια στο καθεστώς που αναφέρεται στα άρθρα 6 και 7».

Η πρόταση περιλαμβάνει δεκατρία άρθρα από τα οποία παραθέτω,

— Το άρθρο 1:

«Με σκοπό την προστασία των αλιευτικών βυθών, τη διατήρηση των θαλασσίων βιολογικών πόρων και την ισόρροπη εκμετάλλευσή τους σε διαρκή βάση και υπό ανάλογες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες, θεσπίζεται κοινοτικό καθεστώς διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων.

Προς το σκοπό αυτόν, το εν λόγω καθεστώς περιλαμβάνει ιδίως μέτρα διατηρήσεως, κανόνες χρησιμοποιήσεως και κατανομής των πόρων, ειδικές διατάξεις για την παράκτια αλιεία και μέτρα ελέγχου.»

— Το άρθρο 6, παράγραφος 1:

«Από την 1η Ιανουαρίου 1983 ώς τις 31 Δεκεμβρίου 1992, τα κράτη μέλη επιτρέπεται να διατηρήσουν το καθεστώς που ορίζεται στο άρθρο 100 της πράξεως προσχωρήσεως του 1972, η οποία προσαρτήθηκε στη συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, και να γενικεύσουν το όριο των έξι μιλίων, το οποίο προβλέπεται στο ίδιο άρθρο, μέχρι 12 ναυτικά μίλια για όλα τα ύδατα που υπάγονται στην κυριαρχία ή δικαιοδοσία τους.»

4. Οι προτάσεις αυτές συζητήθηκαν κατά τη σύνοδο των αρμοδίων για την αλιεία υπουργών της 21ης Δεκεμβρίου 1982 που δεν μπόρεσαν να καταλήξουν σε συμφωνία λόγω της αντιδράσεως που πρόβαλε η δανική κυβέρνηση.

Την ίδια ημέρα, η Επιτροπή απευθύνει στο Συμβούλιο δήλωση [1] με την οποία:

— «υπενθυμίζει ότι τα κράτη μέλη έχουν όχι μόνο το δικαίωμα να πάρουν τα αναγκαία μέτρα, με την επιφύλαξη της έγκρισής τους από την Επιτροπή, αλλά

1 — ΕΕ C 343 της 31. 12. 1982, σ. 2.

και την υποχρέωση να το κάνουν για το συλλογικό συμφέρον, υποχρέωση που η Επιτροπή μπορεί να τους ζητήσει να αναλάβουν»,

— «ζητά τα ακόλουθα από όλα τα κράτη μέλη:

  — να της ανακοινώσουν, το συντομότερο δυνατό, τα εθνικά μέτρα διατήρησης των αποθεμάτων που προτίθενται να πάρουν·

  — να τη διαβεβαιώσουν, το συντομότερο δυνατό, ότι θέλουν να πάρουν τα απαραίτητα μέτρα διατήρησης των αποθεμάτων για να εξασφαλίσουν, σε εθνικό επίπεδο, την τήρηση των υπό μελέτη εθνικών μέτρων, τα οποία θα πρέπει να εγκρίνει η Επιτροπή».

— τονίζει ότι «θα ενεργεί, κατά την άσκηση των καθηκόντων της, και ιδίως όταν κληθεί να εγκρίνει τα εθνικά μέτρα για τη διατήρηση των αποθεμάτων, σύμφωνα με τις προτάσεις που έχει υποβάλει στο Συμβούλιο»·

— διευκρινίζει ότι «θα φροντίσει ώστε να υπάρξει συντονισμός, στο μέτρο του δυνατού, των διαφόρων εθνικών μέτρων διατήρησης των αποθεμάτων και καλεί τα κράτη μέλη να συνεργαστούν μαζί της για να επιτευχθεί ο σκοπός αυτός. Τα εθνικά μέτρα θα πρέπει να αποτελούν ένα μεταβατικό καθεστώς, που να είναι εφαρμόσιμο, αποτελεσματικό και να μην εισάγει διακρίσεις».

Στις 22 Δεκεμβρίου 1982 η κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου εκδίδει το Order 1849, που τέθηκε σε ισχύ για ένα έτος από 1ης Ιανουαρίου 1983, δυνάμει του οποίου, υπό ορισμένες επιφυλάξεις,

«απαγορεύεται στα νηολογημένα στη Δανία αλιευτικά σκάφη να αλιεύουν σε οποιοδήποτε μέρος της βρετανικής ζώνης αλιείας που βρίσκεται εντός ορίου 12 ναυτικών μιλίων από τις γραμμές βάσεως των ακτών του Ηνωμένου Βασιλείου».

Την ίδια ημέρα η εν λόγω κυβέρνηση, εκφράζοντας τη δυσαρέσκειά της για την αποτυχία των διαπραγματεύσεων της προηγουμένης ημέρας υποβάλλει στην Επιτροπή προς έγκριση το μέτρο που θέσπισε υπογραμμίζοντας ότι είναι βεβαίως διατεθειμένη να το τροποποιήσει ή να το καταργήσει «προκειμένου να αποφύγει κάθε διάκριση μεταξύ των αλιέων των διαφόρων κρατών μελών, αν η δανική κυβέρνηση μπορούσε να τη βεβαιώσει ότι θα ήταν δυνατό να επιτευχθεί ο σχετικός σκοπός όσον αφορά τα δανικά σκάφη».

Με την απόφαση 83/3/ΕΟΚ της 5ης Ιανουαρίου 1983 [1], η Επιτροπή, επιφυλάσσοντας την απόφασή της ως προς την ουσία, εγκρίνει τα εθνικά μέτρα που της είχαν κοινοποιήσει ορισμένα κράτη μέλη μεταξύ των οποίων το μέτρο που θέσπισε στις 22 Δεκεμβρίου 1982 το Ηνωμένο Βασίλειο.

Η έγκριση αυτή που δόθηκε προκειμένου «να αποφευχθεί για λόγους δημοσίας τάξεως να προκληθούν», κατά την περίοδο εξετάσεως των κοινοποιηθέντων μέτρων, «συγκρούσεις ελλείψει κανόνων εφαρμοστέων στις αλιευτικές δραστηριότητες στα κοινοτικά ύδατα», δόθηκε, «προσωρινά έως τις 26 Ιανουαρίου 1983 το αργότερο».

Πράγματι, το Συμβούλιο των αρμοδίων για την αλιεία υπουργών θα συνερχόταν στις 25 Ιανουαρίου. Η σύνοδος αυτή είχε, όπως παρατηρεί ο Sack, «αποτελέσματα πέραν πάσης προσδοκίας» [2], συγκεκριμένα δε

1 — ΕΕ L 12 της 14. 1. 1983, σ. 50.

2 — Προμν. άρθρο, σ. 444.

κατέληξε στη θέσπιση του κανονισμού 170/83 που επαναλαμβάνει κατά τα ουσιώδη την πρόταση την οποία είχε υποβάλει στις 11 Ιουνίου 1982 η Επιτροπή και σχεδόν λέξη προς λέξη τις διατάξεις που παρέθεσα.

Αυτό είναι, κύριοι δικαστές, το «κοινοτικό πλαίσιο» της υποθέσεως την οποία εκδικάζετε. Από το πλαίσιο αυτό προκύπτει προδήλως ότι η διατήρηση, επί περαιτέρω περίοδο 10 ετών του εξαιρετικού καθεστώτος που θεσπίζει το άρθρο 100 της πράξεως προσχωρήσεως, αποτελεί συστατικό στοιχείο της κοινής πολιτικής αλιείας.

5. Επομένως το ζήτημα που ανακύπτει είναι αν ο εν λόγω σκοπός επιτεύχθηκε κανονικά.

Δεν θα υπήρχε καμιά δυσκολία αν ο κανονισμός 170/83 είχε εκδοθεί και τεθεί σε ισχύ πριν από την 1η Ιανουαρίου 1983. Αυτό όμως δεν συνέβη. Ο κανονισμός εκδόθηκε στις 25 Ιανουαρίου και, κατ' εφαρμογή του άρθρου 16, τέθηκε σε ισχύ στις 27 Ιανουαρίου, ημερομηνία της δημοσιεύσεώς του στην Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναδρομική ισχύ του κανονισμού και ειδικότερα του άρθρου 6 το οποίο, υπενθυμίζω, επιτρέπει την παράταση του προηγουμένου συστήματος «από 1ης Ιανουαρίου 1983» προκάλεσε συζητήσεις. Οι συζητήσεις αυτές αναφέρθηκαν κυρίως στις ποινικές επιπτώσεις αυτής της αναδρομικότητας. Στον τομέα του ποινικού δικαίου η αναδρομικότητα δεν γίνεται δεκτή. Εν προκειμένω όμως το πρόβλημα δεν φαίνεται να ανακύπτει από αυτή τη σκοπιά.

Ποια είναι πράγματι η κατάσταση λίγο πριν από την 1η Ιανουαρίου 1983; Ο κανονισμός που εκπονείται δεν έχει εκδοθεί ακόμη. Το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι «το γεγονός ότι το Συμβούλιο δεν κατέληξε σε απόφαση ... δεν έχει ... ως αποτέλεσμα να στερήσει την Κοινότητα από την αρμοδιότητά της» στον τομέα της διατήρησης των αλιευτικών αποθεμάτων. «Ενόψει αυτής της καταστάσεως», δέχτηκε το Δικαστήριο ότι εναπόκειται «στα κράτη μέλη, όσον αφορά τις θαλάσσιες ζώνες που ανήκουν στη δικαιοδοσία τους, να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα διατηρήσεως, προς το κοινό συμφέρον σεβόμενα τόσο τους ουσιαστικούς όσο και τους διαδικαστικούς κανόνες που απορρέουν από το κοινοτικό δίκαιο» [1]. Η νομολογία αυτή που κατέστη πάγια αναπτύσσεται περαιτέρω στην άλλη απόφασή σας, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου [2], με την οποία δέχεστε ότι το άρθρο 5 της Συνθήκης «επιβάλλει στα κράτη μέλη ειδικές υποχρεώσεις ενέργειας και αποχής σε περίπτωση όπου η Επιτροπή, για να αντιμετωπίσει επείγουσες ανάγκες διατηρήσεως, έχει υποβάλει στο Συμβούλιο προτάσεις, οι οποίες, αν και δεν έχουν υιοθετηθεί από το Συμβούλιο, αποτελούν το σημείο αφετηρίας για εναρμονισμένη κοινοτική δράση», υπογραμμίζοντας περαιτέρω ότι ως «διαχειριστές του κοινού συμφέροντος», τα κράτη μέλη έχουν «την υποχρέωση να συμβουλεύονται την Επιτροπή λεπτομερώς και να επιζητούν καλόπιστα την έγκρισή της».

Οι αρχές αυτές που έχουν καθιερωθεί στον τομέα της διατήρησης των αλιευτικών αποθεμάτων φαίνεται ότι μπορούν να μεταφερθούν και στο θέμα της προσβάσεως στην παράκτια ζώνη των 12 μιλίων.

— Όχι μόνο διότι το καθεστώς που ισχύει για την πρόσβαση αποτελεί ένα από τους όρους της διατήρησης,

1 — Απόφαση της 10. 7. 1980, Επιτροπή κατά Ηνωμένου Βασιλείου, υπόθεση 32/79, Recueil σ. 2434, σκέψη 15.

2 — Απόφαση της 5. 5. 1981, υπόθεση 804/79, Συλλογή σ. 1075 και 1076, σκέψεις 27 ως 31.

— αλλά και διότι πρέπει «να διαφυλαχτούν οι ειδικές ανάγκες των περιοχών των οποίων οι πληθυσμοί είναι ιδιαίτερα εξαρτημένοι από την αλιεία και τη συνδεδεμένη μ' αυτή βιομηχανία» [1].

Η δήλωση της Επιτροπής της 21ης Δεκεμβρίου 1982 προς το Συμβούλιο αναφέρει ρητά την προμνημονευθείσα νομολογία σας. Στο πλαίσιο των αρχών αυτών, το Ηνωμένο Βασίλειο συμμορφούμενο προς το αίτημα της Επιτροπής, της υποβάλλει προς έγκριση το επίδικο μέτρο, το οποίο η Επιτροπή εγκρίνει προσωρινά στις 5 Ιανουαρίου 1983.

6. Απομένει να εξεταστεί το ίδιο το περιεχόμενο του επίδικου Order καθώς και το αν αυτό συμβιβάζεται προς τις επιταγές του σχετικού κοινοτικού δικαίου. Κατ' αυτό τον τρόπο ανακύπτει το πρόβλημα των διακρίσεων όπως ισχυρίζεται τόσο ο Kirk όσο και η δανική και η ολλανδική κυβέρνηση. Σημειωτέον, πράγματι, ότι το «Sea Fish Order» του 1982 απαγόρευε την αλιεία εντός των βρετανικών παρακτίων υδάτων μόνο στα νηολογημένα στη Δανία σκάφη.

Ένα μέτρο αυτού του είδους, ίσως αδέξια διατυπωμένο, είναι μόνο κατά φαινόμενο εισαγωγικό διακρίσεων. Πράγματι, τα δανικά σκάφη που δεν ασκούσαν εκ παραδόσεως αλιεία στα εν λόγω ύδατα είχαν νόμιμα αποκλειστεί από πλευράς κοινοτικού δικαίου δυνάμει της εγκρίσεως που παρέχει το άρθρο 100 της πράξεως προσχωρήσεως. Οι προτάσεις της Επιτροπής που ενέκρινε το Συμβούλιο στις 25 Ιανουαρίου 1983 δεν τους έδωσαν σχετικώς νέα δικαιώματα.

Πρόκειται λοιπόν εδώ όχι για διάκριση αλλά για παρέκκλιση που συνδέεται με την κατάσταση των δύο ενδιαφερομένων κρατών την οποία παρέτεινε το Ηνωμένο Βασίλειο με το επίδικο Order.

Το νομοθέτημα αυτό φάνηκε επιβεβλημένο καθόσον μάλιστα, αντίθετα προς τα πλείστα των άλλων κρατών μελών, η Δανία είχε αρνηθεί τότε να δώσει στο Ηνωμένο Βασίλειο τις σχετικές διαβεβαιώσεις ως προς το status quo αναμένοντας τη θέσπιση του κανονισμού του Συμβουλίου.

Προτείνω επομένως στο Δικαστήριο να κρίνει ότι:

— σε περίπτωση παραλείψεως της αρχής που είναι κατά νόμο αρμόδια να καθορίζει το κοινοτικό καθεστώς διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων και λαμβανομένου υπόψη του τότε ισχύοντος κοινοτικού δικαίου, τα κράτη μέλη είχαν το δικαίωμα, εφόσον τηρούσαν τους εφαρμοστέους σχετικούς διαδικαστικούς κανόνες να θέτουν σε ισχύ, μετά την 31η Δεκεμβρίου 1982, μέτρα που παρέτειναν προσωρινά την απαγόρευση στα νηολογημένα σε άλλα κράτη μέλη πλοία να αλιεύουν εντός της παράκτιας ζώνης τους των 12 μιλίων.

1 — Έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού 170/83 της 25. 1. 1983.